Den magre Lise

Den magre Lise var lavet af en hel anden slags dej end den dovne Henrik og den tykke Trine, som ikke bestilte det allermindste. Hun sled i det fra morgen til aften og læssede så meget arbejde på sin mand, lange Jens, at han havde det drøjere end et æsel, der må slæbe tre sække. Men lige meget hjalp det. De havde ingenting, og de fik ingenting. En aften, da hun var kommet i seng og var så træt, at hun ikke kunne røre et lem, kunne hun alligevel ikke falde i søvn for alt det hun lå og tænkte på. Pludselig gav hun sin mand et puf i siden. "Ved du hvad, Jens," sagde hun, "jeg har ligget og tænkt på, at hvis jeg fandt en daler, og der var en der gav mig en, så ville jeg låne en til og du skulle også give mig en. Så havde jeg fire daler og så kunne jeg købe en ko." - "Jeg ved rigtignok ikke, hvor jeg skal få den daler fra," svarede manden, "men hvis du alligevel kan få fat i pengene og køber en ko, synes jeg, det er storartet." Han lå lidt og tænkte sig om og sagde så: "Det bliver også rart, når koen får en kalv, og jeg glæder mig rigtignok til at få dejlig nymalket mælk." - "Du skal virkelig ikke have mælken," sagde Lise. "Den skal kalven selvfølgelig drikke, så den kan blive stor og tyk og vi kan få mange penge for den." - "Ja naturligvis," svarede Jens, "men det kan da ikke gøre noget, at vi får en lille smule af den." - "Hvad forstand har du på køer," sagde konen, "og enten det skader eller ej, vil jeg ikke have det, og hvis du sætter dig på bagbenene, får du ikke en dråbe mælk. Fordi din lange fyr er så forslugen, så der ingen ende er på det, skal du ikke bilde dig ind, du får lov til at æde alt, hvad jeg med møje og besvær skraber sammen." - "Hvis du nu ikke tier stille, er det nok bedst, du får en mundkurv på," råbte manden. "Hvad for noget," skreg konen og for op, "sådan en lang, doven knægt." Hun ville tage fat i ham, men Jens rejste sig op, klemte med den ene hånd den magre Lises tynde arme sammen og pressede hendes hovede fast ned mod puden. Så kunne hun skælde så meget, hun ville, han holdt fast, lige til hun faldt i søvn af træthed. Men om de næste morgen begyndte at skændes igen eller om Lise gik ud for at lede efter den daler, som hun ville, se det ved jeg ikke.

* * *